

ב"ה, טבת ה'תשס"ח

כאלגען

12 ישראלי צוהא קלאוה

1

החודש בכאלגען:

חיים של

גאולה

יומן פתיחה

עמודים

6-7

אויף אויף

עם מנה"פ
בעדיל פייגין

עמ' 3

עפּעס אַ זוארט

חיילים יקרים!

מה שלומכם? איך אתם מרגישים? אנחנו, בכל אופן, מרגישים מאוד טוב, ברוך ה'. עובדה: החלטנו להוציא לאור עלון מיוחד עבור חיילי הקעמפ "צבא הגאולה"... אבל בעצם, בל נקדים את המאוחר... הכל התחיל לפני מאה חמישים שנה וקצת יותר, בשנת ה'ת"ר. באותה שנה, העולם עבר התפתחות מאוד גדולה של המדע והטכנולוגיה. עד אז, לא היו בעולם הרבה המצאות ושכלולים שאנחנו מכירים כיום, כגון: טלפון, רדיו, ועוד הרבה מכשירים מתקדמים. אבל מאותה שנה, פתאום, המדע התחיל לייצר את המכשירים הללו, ועוד הרבה אחרים. אתם בטח שואלים: מה? רק לפני מאה חמישים שנה העולם 'נזכר' להתפתח? האם לפני כן האנשים לא היו מספיק חכמים, ולא הצליחו לייצר את השכלולים האלו? הרבי מסביר, שדווקא בדורות האחרונים, כאשר אנחנו הולכים ומתקרבים אל הגאולה, צריך להכין את העולם לקראת הגאולה. לכן דווקא אז, לפני מאה חמישים שנה, העולם פתאום התחיל להתפתח. כי אז התחילה ההכנה של העולם לקראת הגאולה. וכך גם בנוגע אלינו: הרבי מלמד אותנו שצריך להשתמש עם הדברים של העולם בשביל קדושה. לדוגמא: באמצעות המכשיר של הרדיו, אפשר לשמוע הרבה דברים גם במקומות רחוקים. וכאשר מוסרים ברדיו שיעורי-תניא, או אז, מפיצים את ה"מעיינות" של החסידות בכל העולם. ובכך, אנחנו מכינים את העולם, ואפילו את המכשירים של העולם, לקראת הגאולה. רוצים עוד דוגמא?

הנה, באמצעות המיכשור המתקדם של היום ניתן להוציא לאור עלון חסידי, מיוחד ומרהיב, עבור חיילי צבאות ה' דקעמפ "צבא הגאולה". ובזכות כך, נזכה להביא את הגאולה תיכף ומיד ממש.

שלכם, משפחת "צבא הגאולה".

נ.ב. כמובן שגם אתם, החיילים, יכולים להשתתף בכתיבת העלון, ולכתוב לנו במדור "מפקדים וחיילים". נשמח מאוד לפרסם זאת.

יז"ע"י מחנה הקיץ
גן ישראל צבא הגאולה
רח' חב"ד 13 מגדל העמק
מיקוד 512880
פקס: 046545646

אוטוט

בראיון מיוחד נטול כל גינוני כבוד (מחמאות) חושף בער'ל את השקפתו האמיתית (דרך המשקפיים) על הקעמפ. מכיוון שהראיון נעשה בטלפון חסרים כמה ערכים, כמו- כן ייתכן וישנם אי-אלו מילים שהוצאו מהקשרם ועם הקוראים הסליחה. לבקשתו הראיון מתחיל מהסוף להתחלה.

ת - תגיד, מתי הראיון נגמר?..

ש - שיר, לדעתי 'וראיצי' אוצ'ו' הוא השיר של הקעמפ.

ר - רוט (נפתלי), נסיון לחקות אותי, ניתן לומר שללא הצלחה. (יותר טוב מהמקורי)

ק - קעמפיה, המדינה הבטוחה ביותר בעולם, לידע הכללי במדינה זו יש מאה אחוז גיוס.

צ - צוות, יכול להיות יותר גרוע, ולא משנה באיזה צוות מדובר.

פ - פאשלה, המוצגים בסיום המלחמה. (של שתי הפלוגות)

ס - סגל (שולם), מי יודע מה התפקיד שלו בקעמפ.

ג - גן, אני לא יכול לשכוח אותו. (כי לא היה זמן שזכרתי)

מ - משקפיים - המשקפיים שלבשתי לא נלקחו מהמוזיאון, הם הושאלו.

ל - לבל, (החיילמפקד) לוא רק בגללו יועץ הפסידו.

כ - כיבוס השלוחים, לדעתי זה היה מושלם, ולוא בגלל ההנחייה.

י - ישראל חממו, השתדל לא להפריע, אפשר לומר שהצלחה.

ט - טיולים, ההזדמנות לצאת מוחץ לגבול. (ולהשאיר

מדינה ריקה)

ח - חיילים - אין מה לעשות, חייבים אותם בקעמפ.

ז - זלמנב, אחרי הכול הוא ניצח (אבל בגלל מוטעל).

ו - וחיילים בכל יום, נזכרתי בזה בכל תפילות החגים.

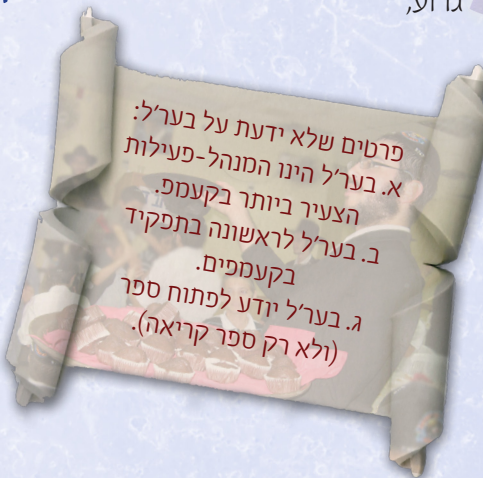
ה - הקעמפ, סיפור של הצלחה שרק התחיל.

ד - דער סדר וועט זיין אזוי, משפט שקלטתי (בקושי) יומיים לפני הקעמפ.

ג - גרשון, הזמנו מהחנות רק את הבלוטוס, לא אותו.

ב - ביית דין, המקצוע שהכי מתלבש עלי.

א - אונטענצען, 'אונט... גן ישראל איפה הייתם במסדר כל בקר'.

חיים של גאולה

הקולג' הלין הגאולה

הבהרה: אין בסיפור בכדי
לתאר כלל את הגאולה
העתידה שתבוא תיכף
ומיד ממש.

פרק א'

הזקן התעורר מנוחשבותיו.

'הו כן. וודאי. לא רק איזשהו קשר יידידי צעיר,
אלא הרבה יותר מכך. אני עוד זוכר את...'
קריאות רמות קטעו את דבריו.
'נאך אמאאאל, נאך א מאאאל.'

עזרא, שמר'ל והזקן הסתובבו לכיוון הקריאות.

שתי ילדים שנראו בגילאי 9-10 עמדו בפנית העזרה ומחאו
כפיים לילדון שנראה צעיר מנהם בכשלוש שנים. הילדון חזר
כעת אל חבריו מכיוון המזבחה החיצון כשכולו מזועזע ומתנשף.

'מנדי, עכשיו תורך.' קרא הילדון והצביע על הילד הגדול. הילד
שנקרא מנדי התקדם כמה פסיעות ונראה דרוך כולו. רק
עכשיו קלטו שלושת הכהנים שהמנדי הלזה עומד להקיף
בריצה את המזבחה. עוד בטרם יכלו לעשות משהו בנידון פתח
הילד בריצה מהירה לקול עידוד חבריו. אך הריצה הסתיימה
בצורה בלתי צפויה...

משפחה יהודית נכנסה ברוב ששון ושמחה אל תוך ההיכל.
זה עתה הם הגיעו מן הגליל לאחר נסיעה של כמה שעות אל
בית המקדש להקריב את הבכורות של העדר המשפחתי.
אבי המשפחה, יהודי מבוגר בעל מראה פשוט ותמים, נכנס
כעת אל ההיכל כשפניו קורנות בשמחה של מצוה. אחריו
צעדו בניו כשהם מושכים את הכבשים הבכורים אחריהם.

מנדי לא הספיק להאט את ריצת המרתון המהירה שלו
שהיתה בדיוק לכיוון המשפחה העולזת וההתנגשות היתה
בלתי נמנעת. ראשו נכנס היישר בבטנו של אבי המשפחה
ושניהם התגלגלו אל הרצפה תוך קריאות בהלה וכאב גם
יחד. בני המשפחה חשו לעזור לאביהם המבוגר, והכבשים,
שהרגישו את עצמם משום מה משוחררים - פתחו בדהרה
במרחבי העזרה.

המשך יבוא בעזה"ת

שמש

חמימה של מנחם אב ניצבה
בשמים ושלחה קרנים של אור וחום לכל
עבר. ירושלים עיר הקודש השתרעה מאופק לאופק, שובה
עין ולב ביופיה. פסיפס ענק של בתי כנסיות מכל העולם
ובראשם 'בית חיינו' סווען סווענטי, הקיף סביב את בית
המקדש השלישי שהתנשא גבוה מעל הכל. מעל המזבחה
היתמר עמוד דקיק של עשן בצורה ישרה אל שמי התכלת,
והכהנים עשו את עבודתם הקדושה בזריזות.
'תורה!'

קירות העזרה החזירו את ההד: 'רה...רה...!'

'צוה' 'וה...וה...!'

כהן בגיל העמידה בעל זקן שחור שפה ושם החלו לבצבץ
שערות לבנות מותוכו זקף את ראשו בתמיהה מנהולה מרוגז.
'מה הצעקות האלו בבית המקדש?' שאל כהן צעיר וגבוה
שחלף לידו.

'איך יודע? תמנה הנשאל, עזרא שמו. זהו מסדר של קעמפ.
הם טיילו היום באיזור ירושלים, ולסיום הם עורכים מסדר מול
סווען סווענטי בחזית בית המקדש!'

'איזה קעמפ זה?' התעניין הכהן בעל הזקן השחור העונה
לשם שמר'ל, בעודו נרגע אט אט מרוגזו.

'שמו הוא...נ.. קעמפ ממש מפורסם... מה קורה לי, רק בשבוע
שעבר ביקרתי עם ילדי במוזיאון הקעמפ.. כבר שכחתי את
השם? נו... נו...!'

'גן ישראל - צבא הגאולה'. אמר קול ישיש וקצת רועד לידם.
עזרא ושמר'ל הפנו את ראשם בתמיהה ומצאו את מקור
הקול - כהן זקן בעל זקן לבן וגדול ועיניים בורקות עמד לידם
שוקע כולו בהירהורים. כעת היה נראה שהוא מפליג שנים
לאחור במחשבתו.

'נראה שלכבודו יש איזשהו קשר לקעמפ.' העיר עזרא
בעדינות.

מאחורי ההטעמים

שעת לילה מאוחרת, ירח עגול וחיזור מאיר קלושות את החשיכה. מאחד החדרים בפנימיית הישיבה בוקעים קולות: "משעמם לי!..."
"בוקר טוב אליהו!..."

על המיטה השמאלית שרוע על גבו ענק מזוקן בשם שולם (בער'ל) פייגין, ועיניו נעוצות בתקרה. על המיטה מולו ישב לו מזוקן אחר בשם ישראל חממי, ידיו אוחזות ב"דבר מלכות" (הצבע שמור במערכת) וממלמל לו את הרמב"ם היומי.

מה שבערל פייגין לא ידע, שישראל חממי כבר מזמן סיים את הרמב"ם והחת"ת היומיים, והסיבה שהוא עדיין יושב עם ה"דבר מלכות" וממלמל, פשוט כי אין לו משהו יותר מעניין לעשות. מה שישראל חממי לא ידע, ששולם פייגין כבר מזמן ישן את השינה היומית שלו, והוא ער כמו נמר. הסיבה היחידה שהוא שוכב על המיטה היא מכיוון שאין לו משהו יותר מעניין לעשות.

- "אז מה? נמשיך כך לשבת כל הלילה?" שאל בערל.
- "לא! רק עד שנסיים את הרמב"ם." ענה ישראל בתקיפות.

בערל פייגין לא תמים, הוא יודע בעל פה את הצבעים של ה"דבר מלכות" והצצה חטופה לעבר חממי הבהירה לו שהוא אוחז ב"דבר מלכות" מלפני 6 או 12 שבועות (לשניהם היה אותו צבע).

"אני רואה שיש לך הרבה השלמות ברמב"ם, אני את ההשלמות שלי שומר ל"בין הזמנים". אם ישנו זמן שניתן לכותו "שיא השעמום" זה הזמן הזה."

"יש לי רעיון אדיר" זינק ישראל מהמיטה בעוד ה"דבר מלכות" מנצל את ההזדמנות להימלט מידי.

"איזה רעיון?"
נכנס בחור גבוה (השם)

שמור במערכת) אל החדר. "אתה תהי' הגנרל!..." הצביע עליו ישראל בעודו קם בתנופת התלהבות מחדשת מהרצפה. כי זאת עליכם לדעת, שגם המיטה ניצלה את ההזדמנות לחמוק משיבתו המעמיקה לטובת הרצפה.

"אני?... גנרל?... איך אני אפחיד את הילדים?...?" הוא לא הצליח להשלים את המשפט והדלת נפתחה ומדריך הלילה נכנס. שלושתם קפצו אל מתחת למיטות, שלושתם אמרו; חוץ מרגל אחת ארוכה כגופו של אדם מן השורה, זו הייתה כמובן רגלו של בער'ל...

"חבר'ה מה זאת ההתחפרות הזו?" נשמע קול גדול, שלושה פרצופים מבוועתים, מאובקים וזבי דם נראו מציצים מתחת למיטות, "אה... גרשון, זה אתה!" - קמו ונשמו לרווחה. הנזקים לא היו גדולים, חוץ מזקנו של ישראל שהיה נראה כמו קורי עכביש (כולל העכביש...) "אתה רואה? כמו שפחדנו מגרשון כך הילדים יפחדו ממך!" חתם ישראל.

"אבל מה אני יגיד להם?"
"שמע טוב" - אמר ישראל - "תגיד להם: למה אין שקט? מי שלא יתנהג טוב - יפסיד אטרקציה!!!"
"אבל זה ארוך, ובמיוחד המילה ההיא, אה... אר... טר... קר...ציה..." אמר הגבוה.

"לא אומרים ככה, אומרים "אטרקציה", אבל בכל אופן, אני אכתוב לך על דף את כל המשפטים הנחוצים" ענה ישראל.
הגנרל [ששמו המלא (ויש לו כזה) שמור עדיין במערכת] ישן כל הלילה עם הפתק, אימץ את מצחו כמה וכמה פעמים ובבוקר ידע כבר את הכל בע"פ.

כך קם והיה לו הקעמפ...

לתמיד אזכור...

קטעים מתוך מילים שנמצאו במלכה נטושה הישרה לחק י'למא

במדור זה נביא בפניכם קטעים נבחרים מתוך גווילי קלף עתיק אפוף מיסתורין שנמצא במערה נטושה בעמק יזרעאל. במגילה מתואר יומן של חייל אלמוני המתאר את חיי והוואי הקעמפ בו בילה בקיץ. גילה של המגילה שרוי במחלוקת, מומחי ארכיאולוגיה מעריכים כי הוא בן מאות שנים, ויש שבשל כך מעמידים את אמיתותה בפקפוק, אך בכל אופן, דמות הכותב המסתורי נותרה עלומה עד עצם היום הזה...

"...כינוס הפתיחה החל, החיילים מילאו את ה'זאל' רחב הידיים, המוסיקה ניגנה בעוז, והאווירה התחשמלה ברגע כאילו ה'זאל' התנתק מהעולם והמריא באוויר. לפתע, הס הושלך באולם, כולם השתתקו, "הגנרל עומד להיכנס בכל רגע!..." - זעקו הרמקולים - "כולם להיות בשקט!!!!..." שמעתי קול פסיעות מלמטה, אלו כנראה צעדיו של הגנרל העולה במדרגות - חשבתי לעצמי. הצעדים הלכו והתקרבו והמתח שלי עולה עם כל צעד, ואז... - - חבטה. כנראה אי שם בקומה למטה נפל הגנרל על פניו הקדושות, המחשבה הצחיקה אותי וחיוך רחב עלה על פני. - - - שריקה מצמררת תלשה את מחשבותי "חייל מה אתה צוחק שם?!", הוא מדבר אלי - הבנתי מייד, כנראה שבכל זאת לא היה זה הגנרל אותו חבטו אלמוני מן הקומה למטה, או שמא ישנה כאן הוכחה ניצחת לכוחותיו העל-טבעיים של הגנרל, כך שיכול הוא לעמוד על הבמה ולשרוק להנאתו במשרוקית התלויה על צווארנו (יותר מאשר על צווארו) ובו זמנית יכול הוא לבלות את זמנו בנפילה מענגת על פניו... "למה אתה עדיין צוחק?" - המשיך הגנרל, ואני לא שמתי לב שמרוב פחד שכחתי למחוק את החיוך מהפנים, הצטנפתי במקומי והבטחתי לעצמי שפעם הבאה זה לא יקרה...

***

... בום! - - - טראח! - - - התעוררתי לקול רעש איום, ברגעים הראשונים הייתי בטוח שפיל אפריקני צעיר חדר לחדרי מסיבות השמורות עמו. אך אז הקולות הלכו והתחזקו, והבנתי

שלא מדובר בפיל אלא בשיירת טנקים בעלי שרשראות חורקות שמסתובבת הלך ושוב בפנימייה... וכשהקולות התחזקו עוד יותר חדרה למוחי ההכרה שהשיירה הנחמדה לא מסתפקת ב"טיול" גרידא, אלא אף יורה פגזים לקול עבר...

נשמע הזוי, לא? אבל תבינו, פשוט לא מצאתי הסבר הגיוני אחר לרעש איום שכזה באמצע הלילה. בליל של קולות, טפיפות רגליים ומחיאיות כף התעופפו באוויר, עלו וירדו, עד שבסוף הצלחתי לקלוט את הקריאה: - - - "ברכה! נוסעים לברכה!", שכבתי על המיטה כמו בול עץ, עייף, לא מסוגל לקום, אני מנסה בכל הכח וכאילו כוחות עליונים קושרים אותי למיטתי בלי יכולת לנוע. אלא שלפתע נכנס מפקד בידו האחת אוחז הוא מגאפון, ובידו השניה אוחז מזרק ענק ומאיים... הוא מתקרב אליי ולוחש תוך חיוך מרושע: "זהו זריקת עירנות, אח"כ כבר לא תרצה לישון..." חשבתי שזו מתיחה, אבל טעיתי, הוא התקרב אליי ונעץ בי את המזרק החד... התעוררתי בבהלה. כנראה שוב נרדמתי, בפתח אני רואה את דמותו של מוישי היוצא בריצה מהחדר תוך כדי שהוא צועק: "מהר חבל שתפסיד מי שמגיע ראשון נכנס!" קפצתי מהמיטה כמו נחש שיכור נטלתי את ידי והספקתי להגיע לאוטובוס עוד לפני מוישי (!!!).

לאחר נסיעה קצרה הגענו, הברכה נראתה כמו ים סוער וגועש, והסתובבו בה דגיגונים מוכרים מהצוות הבכיר, אני ומוישי ערכנו מצוד אחר מפקדים, ואוי לו למפקד שנפל לידנו... (אתם יכולים לברר...) רצינו מאוד לצוד את הגנרל, אך מייד התאכזבנו, מיידע מודיעיני הגיע לאוזננו שהוא בחר שלא להיכנס למים (כנראה מישהו גילה את אוזנו ששהייתו במים תעמיד אותו בסכנה לא מבוטלת). אח"כ יצאנו מהברכה ורדפנו אחרי מס' מפקדים עצלים שביקשו לתת מנוח לנפשם ונמלטו ליבשת מאימת חיילים טורדניים, ואשר נחו מסביב לברכה, עד שלבסוף נפלתי על הארץ באפיסת כוחות, בשלב זה אבדתי את זכרוני לבדיוק 27 דקות (אני זוכר את זה כאילו זה היה היום) מצאתי את עצמי שוכב במיטה ולא מאמין שעוד היום בבוקר הייתי בבית..."

המשך יבוא בעז"ה...

בשנת

תשס"ז

הורה הרבי

שבשנה הבאה

(תשס"ח) כינוס

השלוחים יהיה כינוס

לשלוחים מכל רחבי תבל,

ואף קבע את מס' התשלום

הסימלי שיילקח מכל שליח

כהשתתפות בכינוס. (36 \$).

ד"ש מבית היינו

ל ע י ת י ם

קרובות אני גם נוסע

לאוהל. לאחר שאני מתכונן, כותב פ"נ

ברצינות - אני נכנס לרבי. באותם רגעים אני עומד ממש מול הרבי, בתוך ה'ארבע אמות' של הרבי. אלו הם רגעים מיוחדים במינם.

לכן, כאשר אני מתעורר בבוקר בשעה 6:45, נלחם עם הקור (הגשמי והרוחני), ומתלבט האם להמשיך לישון תחת השמיכה, או לקפון מהמיטה, ולקום ללמוד חסידות - אני נזכר במה שלוי החייל נזכר כשהוא הגיע לקעמפ. ברבי.

"אני נמצא ליד הרבי" אני אומר לעצמי, ובתוך כך עולים במוחי הדברים שהרבי אמר לנו פעמים רבות שהזמן הזה הוא הזמן האחרון של הגלות, ו"אָט אָט קומט משיח". לכן, כל פעולה טובה שנעשה - תגרום לכך שממשיח יבוא יותר מהר. מיד, אני קם מהמיטה, רץ למקווה, והולך לסעווען סעוונטי ללמוד חסידות.

חיילים! עליכם לדעת שביכולתנו להביא את הגאולה, וביכולתנו לגרום לכך ששוב נתראה ביחד עם הרבי. הדבר תלוי רק בנו. אם נתנהג כמו חיילים חסידיים, ונתגבר על היצר הרע כראוי אנחנו נחולל את המהפיכה.

... כן, כל אחד יכול!

ד"ש חם (למרות הקור)

דב דב איש טוב

כשאני מתיישב לכתוב,

הזכרונות הנעימים צפים ועולים בי.

הראש מתמלא בשבועיים עמוסים חוויות - האוירה, החיות, הטוילים, הלימודים, המשחקים, והפעילויות. אבל דבר אחד לא יוצא לי מהראש - אתם החיילים...

אני בוחר להתחיל בתיאור של אחד מסוגי החיילים לפני הקעמפ, לוי שמו (שם בדוי).

לוי יצא מהבית לכיוון האוטובוס במחשבה על הקעמפ ש.. 'אני הולך להתפרע, לעשות מה שבא-לי, אף אחד לא יגיד לי מה לעשות - ככה יהיה לי הכי כיף'.

אבל כשהוא נכנס בשערי הקעמפ משהו השתנה בו. הוא התרכך. המחשבה שלו התרכזה עכשיו בדבר אחר - איך לעשות נח"ד לרבי ולקרוב את הגאולה.

מה קרה ללוי? מדוע הוא השתנה פתאום לטובה?

לוי הבין שהוא נמצא בקעמפ של הרבי, וכל כולו שייך עכשיו לרבי. אין חכמות. מי שכותב את ההוראות זה לא הוא, וגם לא המפקד, אלא - הרבי.

* * *

אני נמצא בסעווען סעוונטי, וזה כמעט אותו הדבר. בבוקר בבוקר, כשהכפור של ניו-יורק שורר בחוץ, ופתיתי שלג נוקשים על חלון חדרי, מתחשק לי להתכרבל בשמיכה, ו.. להמשיך לישון. זה קשה כך, להתגבר על היצר-הרע ולקפון מהמיטה, לצאת למקווה, ללכת לסעווען סעוונטי, ולהתחיל ללמוד.

איך מצליחים להתגבר ולקום בכל בוקר?

התשובה היא אותה תשובה: הרבי.

כשנמצאים אצל הרבי בסעווען סעוונטי, אפשר 'לחיות' ולהרגיש את הרבי. זה המקום של ההתוועדיות של הרבי, של השיחות, של החלוקת-דולרים שאתם בטח מכירים מהוידאו. סעווען סעוונטי זה המקום שבו החסידים מתקשרים לרבי, ומרגישים שאנחנו נמצאים קרוב-קרוב לקראת הגאולה.

מפקדים וחיילים יחדיו מחשיכים.

החייל מוישי גרוזמן - סיירת

102: ...אחד הרגעים הכי מרגשים שהיו לי בקצמפ, היה בבנקט הסיום, השיר סיום מאוד רגש אותי. התגברתי לכל מילה, כשריתי עם כולם "מה שפה אוויתי ילווה לאורך השנים" התרגשתי, קלטתי פתאום שהנה הקצמפ כולו מסתיים, עברו לי אז בראש המוויות מהשבועיים של הקצמפ, רגע הכניסה, כשנכנסתי יחד עם ההורים שלי, הריסוס, בו קיבלתי את המדר שלי, כניס הפתיחה, שנצאנו את המפקדים, והפאד כשהנריל נכנס ואייס. יום השלמות ובסיומו בבאנקט איך שבצרי'י ממקה את נפתלי רוט, וצליל אלטחויז ממקה את אהרונב. מלמחת ההתקשרות, הטוילים, הקיאקים בסוף הטויל ליוויים. וכלשיו נמצאים כבר בסוף הקצמפ, והולכים למצור הביתה, לעצוב את הקצמפ, לא הנצמתי לעצור את הדמעות בכיתי. ואז כמו מתוך אלום שמעתי את החילים "מפקדים וחיילים יחד מחשיכים, מסידיס לנצ'א אונם נפרדים", נרגעתי הבנתי שהקצמפ לא מסתיים בסיום הבאנקט, ואחריתי לעצמי יחד עם כולם "אמשיק אפעל לא ארפה, רצון הרבי אמלא, להתבלות בכל עת אצפה". וקיבלתי אז המטה הבטחה שמהיום והלאה אקפיד לעמוד איתך כל יום בלי לפספס אפילו יום אחד.

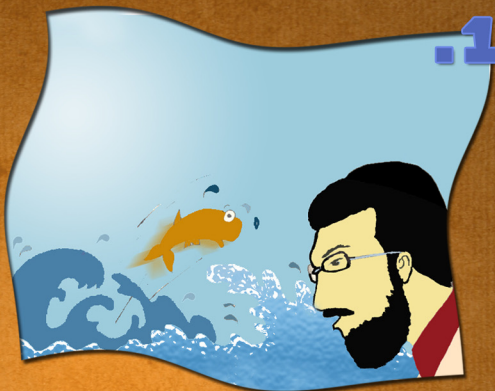
החייל שניאור קפלן - סיירת 101

אשכ מהקצמפ. כמו במלמחת התקשרות אחרי יומיים של מלמחה, שכל התפילות צעקנו "אמן-יהא שניה רבא". התנא בצ"פ כל רגע, המסדרים בבוקר ובערב. הצלות והמערבונים. (בכלל המערכון הכי יפה שאני זוכר, זה שחייל אחד עשה כאילו לא נולד לו ילדים, והוא מתפלל, ומשמים עונים לו. ושואלים אותו: אם הילד יהיה אירש או עיוור, אתה רוצה ילד? הוא ענה: כן. ואם הוא יהיה בפלוגת שופט? אז הוא ענה: שאם הילד יהיה בשופט שלא יוולד). ובסוף המלמחה, כל המפקדים עמדו ביחד ושרו "אבל לא משנה מי ינצח" ו"אני מאמין". ואח"כ הנריל נמצא ואחר שעלשיו הוא הולך להגיב מי ניצח. הייתי בחתא, אמתני נצח (יועצים), או שופטים. ולנריל, יש את כל הצפן הוא מדבר לאט, מותח אותנו, כמעט השתגעתי. "והנצח...", הייתי בשוא החתא, ובקושי נשמתי, והנריל המשיך: "לקחת בגדי ים, נוסעים לברוכה". בגת את כל החתא ירד. בסוף שופטים נצחו. אבל הקצמפ היה כל כך יפה שהמלמתי בסוף הקצמפ שמהיום והלאה, אני כל שבת מתפלל בהכנס את כל התפילות שמרית ומוסל. ...השיר הכי יפה של הקצמפ היה "חיילים בכל יום".

ואז הוא אמר:

ואז הוא אמר: "ואחריהם...", הייתי בשוא החתא, ובקושי נשמתי, והנריל המשיך: "לקחת בגדי ים, נוסעים לברוכה". בגת את כל החתא ירד. בסוף שופטים נצחו. אבל הקצמפ היה כל כך יפה שהמלמתי בסוף הקצמפ שמהיום והלאה, אני כל שבת מתפלל בהכנס את כל התפילות שמרית ומוסל. ...השיר הכי יפה של הקצמפ היה "חיילים בכל יום".

נסו לזהות את הדמות ולחבר לה שיר...

1.

2.

מוזר, הסיר
הקודם היה
מלוח יותר..

3.

גרשוון,
לא סיכמנו על
מחשב חדש? ?

4.

תודה מיוחדת!

לזכות מנחם מענדל
ומרגלית חיה מושקא
שי שניאורסון
לרגל יום נישואיהם
כ"ג כסלו

ר' לוי!

תודה מיוחדת עבור העזרה
בהוצאת העלון, יחד עם
כל הסיוע לאורך כל הדרך,
משפחת צבא הגאולה.

נוס'ף עוד פעולה.

דייטש דובער ט' כסלו
אלון יי"צ י"א כסלו
קפלן שניאור י"ט כסלו
אהרוני שנ"ז כ' כסלו
שקולניק מ"מ כ' כסלו
גורן אומרי כ"ה כסלו
פרנקל שנ"ז ט"ו כסלו
ליטמנוביץ דניאל כ"ה כסלו
אקוקה שלמה חיים י"ז כסלו
מוזס שניאור זלמן י"ד כסלו
רייניץ נפתלי כ"ב כסלו
בן דוד אורי י' מרחשוון
רייכמן אברהם כ"ג מרחשוון
מנגמי מ"מ ג' מרחשוון
שניאורסאהן מ"מ כ' מרחשוון
ציוני נתנאל יצחק ז' מרחשוון
ויינשטין מ"מ כ"ה מרחשוון
קאשי ישראל עמוס ל' מרחשוון

ואפטים ואצנים

במערכת העיתון מתנהלת מלחמה קשה בין הצוות שנמצא בארץ הקדושה, לבין הצוות השווה בבית חיינו ב770. אל שולחן המערכת הגיעו שני קריקטורות משני הקבוצות. עליכם, החיילים, להחליט איזה מן הציורים הוא המוצלח ולשלוח לכתובת המערכת. בהצלחה!
נ.ב. רעיונות יתקבלו בברכה בת.ד. המערכת.

נתאמץ נתמקד

חדור לחיילים חושבים..

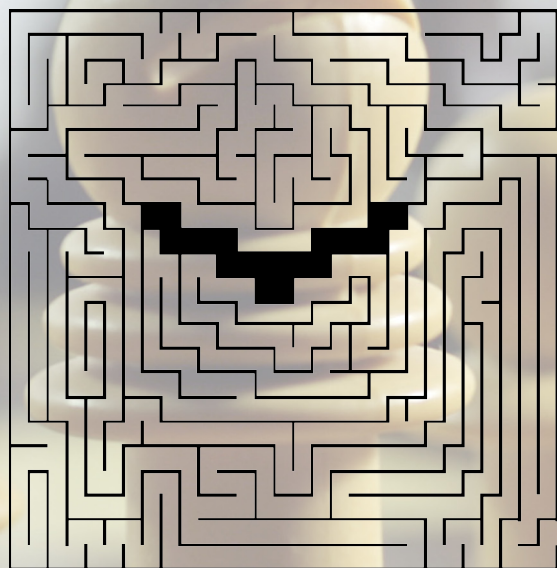
חיילים יקרים:

במדור זה יפורסמו חידות/תשבצים/וכו', עליכם לפענח את החידות ולשלוח לכתובת המערכת (עמוד

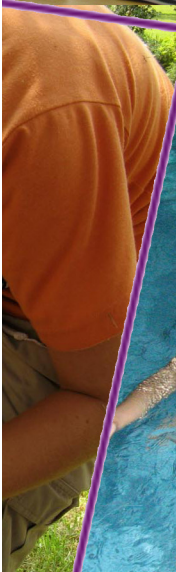
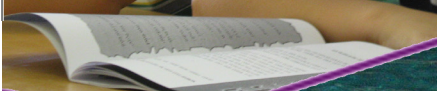
2)

הוראות: במבוך שלפניכם מסתתר ציור של דבר-מה השייך לקעמפ. התדעו מהו?

יש לעבור את המבוך ולצבוע בשחור את הדרך עד לקבלת ציור.

מבין החלטות טובות שקיבלו עליהם חיילי הקעמפ לקראת יום הולדתם, בחרה מערכת העלון לפרסם את החייל אברמי רייכמן שקיבל על עצמו לקיים את ההוראה של הרבי הרי"ץ לומר חת"ת בכל יום.

גריפיקה: יו. שנטר

